

שיטת
הלימוד

דרך הלימוד

• הלכות שבת כהררים התלויים בשערה:

“הלכות שבת חגיגות והמעילות - הרי הם כהררים התלויין בשערה, שהן מקרא מועט
והלכות מרובות” [חגיגה י ע”א].

“ואף כי הסברא קלושה מכל מקום באשר ההלכות הללו המה כהררים התלויין בשערה
בסברא כל דהוא ישתנה הדין מן האיסור למותר ואף זו דרכה של תורה” [שו”ת אמונת
שמואל סימן מ]

לימוד בענינים השכיחים [אג"ק חי"ג]:

"מאשר הנני קבלת מכתבו מיום הראשון, ונעם לי לקרות בו ע"ד השיעורים בבית הכנסת.

וארשה לי להעיר בזה, אשר בכל הזמנים ובכל המקומות מוכרחת היתה ידיעה ובמילא שיעור לימוד בהלכות הצריכות בחיי היום יומי, וכמו שהאריך בזה רבנו הזקן בעל השו"ע והתניא בהלכות תלמוד תורה. . . ומהנכון ונחוץ וגם מוכרח שעכ"פ מכאן ולהבא יסדרו שיעור מתאים, וכיון שזמן הלימוד לפ"ע מוגבל הוא, הנה לדעתי - וכמ"ש לכמה מאנ"ש - בתחלה יש ללמוד סימנים מלוקטים מקיצור שו"ע, כוונתי לא הסימנים על הסדר **אלא לעבור פעם ושתיים על הסימנים הדנים בענינים השכיחים בחיי היום יומים**, ודוקא בקיצור שו"ע שעם באים הדברים בקיצור (ואם לפעמים נצרכת הסברה ה"ז על לומד שיעור, לאומרה בע"פ), בכדי לנצל הזמן העומד לרשותם להלכה למעשה בפועל וכמ"ש את האלקים יראו כי זה כל האדם, היינו שצריך להיות הלימוד המביא לידי יראת אלקים ולימוד התורה המביא לידיעת המצות וגדול תלמוד שמביא לידי מעשה, ויה"ר שיבשר טוב גם בזה נוסף על שאר הענינים שכותב אודותם.

לימוד מתוך הבנה

"הרב שלמד ולא הבינו התלמידים לא יכעוס עליהם אלא שונה וחוזר הדבר כמה פעמים עד שיבינו עומק ההלכה בטעמה היטב שנאמר ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם ואומר ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם ולא נאמר אשר תלמדם צריך אתה לשום לפניהם טעם המיישב תלמודם ומשימו בלבם.

והתלמיד לא יהא בוש מחביריו לאמר לא הבנתי אלא שואל וחוזר ושואל אפילו כמה פעמים ועל כך אמרו לא הביישן למד ולא הקפדן מלמד" [הל' ת"ת לאדה"ז פי"ד סעי' חי]

"אך הענין הוא – כאמור לעיל – שהחידוש של מ"ת הוא שיהי' החיבור של ענין המס"נ עם ענין ההבנה וההשגה, היינו, שיהי' ענין של הבנה והשגה, אלא שיהי' חודר בענין המס"נ, כי, דוקא ע"י ענין ההבנה וההשגה נעשית ההתאחדות עם האדם, שחודר את כל מציאותו, שזהו הענין ד"לפניהם" – לפנימיותם, משא"כ כאשר חסרה ההנחה מצד המוח, אין זה חודר בכל מציאותו. התחלת העבודה היא אמנם באופן של "נעשה", קבלת עול בלבד, מבלי לערב את השכל; אבל לאחרי כן צ"ל גם הענין ד"נשמע", הבנה והשגה" [משיחת ש"פ משפטים תשכ"ז]

טיפול בקטנים בשבת

מה נלמד היום:

- הכנת מאכלים לקטן בשבת
- הכנת בקבוק
- פתיחת אריזות

בעשיית מלאכה
בשבת היש
הבדל באם
עושים את זה
עבור קטן?

- קיי"לכל צרכי קטן כחולה שאיב"ס והותרו לעשות עבורו מלאכות האסורות מד"ס. [שו"ע אדמו"ר סימן שכח סעי' כב, טו. ובסימן רעו סעי' ו, טו]
- נחלקו האם כלל זה אמור לכל צרכי קטן או רק לענייני אכילה והעיקר לקולא בזה [קצה"ש סי' קלד בדה"ש יח ובאריכות בשו"ת מנח"י ח"י סי' כה ודלא כדכתב בתהל"ד (שכח ס"ק כד, סי' שח ס"ק מז סי' שט ס"ק ב שכו ס"ק א)]
- עד איזה גיל מוגדר 'קטן' לענין זה: 1. י"א עד גיל 9 [שו"ת מנח"י ח"א סי' עח], 2. י"א רק עד גיל 3 [הרב וואזנר קובץ מבית לוי ח"ג עמ' קלח], 3. ולאידך יש הסבורים שעד גיל בר מצוה הוא כקטן [אורל"צ ח"ב פל"ו סעי' ד].
- למעשה: הדבר תלוי בסוג הילד וחוזקו, דכל שהוא חלוש מסתם אדם שוב הוא בגדר חולה שאיב"ס. [בספר נשמת שבת ח"ז סי' תעא הביא בשם חכמי הרפואה שבזמננו עד גיל 9 נחשב כתינוק]

יסוד נוסף ועיקרי 'חינוך'

“אביו כיון שהוא מצווה מדברי סופרים לחנך את בנו או בתו אפילו במצוות עשה משהגיעו לחינוך כל שכן שמחוייב מדברי סופרים לגעור בהם ולהפרישם מלעבור על לא תעשה ואפילו על איסור של דברי סופרים ואם איננו מפרישם מאיסור של תורה צריכים הבית דין למחות בידו אבל אם אינו מפרישם מאיסור דברי סופרים אין צריך למחות בידו:

החינוך בלא תעשה בין של תורה בין של דבריהם הוא בכל תינוק שהוא בר הבנה שמבין כשאומרים לו שזה אסור לעשות או לאכול אבל תינוק שאינו בר הבנה כלל אין אביו מצווה למנעו בעל כרחו מלאכול מאכלות אסורות או מלחלל שבת אפילו באיסור של תורה כיון שאינו מבין כלל הענין מה שמונעו ומפרישו. “ [שו"ע אדה"ז שמג]

נושא הנ"ל נלמד בעז"ה
באריכות בשיעור נפרד

בסקוויט עם אותיות

- איסור מוחק
- האם יש כאן 'ספיית' איסור בידיים
- חילוק בין אביו לשאר אדם

